

Da de endelig rejste sig fra Bordet, udbød Per:
„Men du har jo endnu ikke set, hvordan jeg
bor. Kom — saa skal jeg vise dig min Udsigt!“

Han kastede hendes Kaabe om hende og førte
hende ud paa Svalegangen. Baade rundt om i Byen
og nede ved Stationsbygningen var de fleste Lys
allerede slukkede. Men oppe paa Himlen havde
Stjernefeltet udvidet sig. Skyerne var gledet fra
Bjergryggene ned i Kløfterne for at lægge sig til
Hvile der for Natten. Kun over „Hoher Goll“s Sne-
marker svævede en mørk, brunlig Røg.

Per gav sig til at fortælle om, hvordan han
mangen Nat havde staaet her og hørt Naturen
tale til ham gennem Flodens mørke Brus og følt
sig som det sidste levende Væsen paa en uddød
Klode. Men Jakobe hørte ikke længer hans Ord.
Hun havde lagt sig ind til hans Bryst og afbrød
ham hvert Øjeblik ved tavs at række sine Læber
op imod ham. Saa blev tilsidst ogsaa han tavs;
og længe stod de nu og vuggede hinanden i Ar-
mene og talte kun med Blikkene og bekræftede
med lange, lange Kys.

Paa eengang lød et langtrullende Lavinedrøn oppe
fra „Hoher Goll“. Per løftede Hovedet for at lytte;
mén Jakobe rørte sig ikke. Selv da han gjorde hende
opmærksom paa Buldret, der et Øjeblik efter gentog
sig, svarede hun ikke. Hun hørte i den hele vide
Verden intet uden Pers og sit eget Hjertes Banken.

Da de igen var kommen ind i Stuen, sagde Per,
at det var bleven silde, og at hun vel nu trængte
til at komme til Ro. Hertil svarede hun intet. Lidt
raadsvild gik han derpaa ind i Sovekammeret for
at tage sine Toiletsager og nogle andre Smaating.
Da han kom tilbage, stod hun henne ved et af Vin-
duerne med Ryggen til Stuen.